

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om uretmæssig konkurrence og varebetegnelse.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1053, fremsættelsen i tidenden sp. 435).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Chr. Christiansen: Det foreliggende lovforslag har fået et mere begrænset omfang end det tilsvarende lovforslag, som den højtærede handelsminister fremsatte den 11. marts i år, idet bestemmelserne om bortlodning i reklameøjemed er taget ud. Der er derefter kun bibeholdt bestemmelserne om beskyttelse for FN-institutioner m. v. og Røde Kors. Endelig er bemyndigelsen til handelsministeren til at optrykke det samlede lovkompleks fastholdt.

I samklang med mine udtalelser i foråret finder jeg, det kan være på sin plads at gennemføre de foreslåede navnebeskyttelsesbestemmelser, som i øvrigt ikke er i stand til at aftvinge nogen større interesse i forbindelse med behandlingen af et lovforslag om uretmæssig konkurrence. Hvad optrykningen af loven angår, er jeg ikke overbevist om, at tidspunktet netop nu er det bedst egnede. Under forhandlingen i foråret om bortlodning i forbindelse med varekøb gik jeg på mit partis vegne stærkt ind for de foreslåede forbudsbestemmelser, fordi vi var ganske enige med detailhandelen og forbrugerne om, at det er en usund udvikling, der her er kommet i gang. Dog fandt jeg, at undtagelsesbestemmelsen for pressen burde udgå. Det nedsatte udvalg kom ikke til vejs ende. Den højtærede handelsminister har fundet det nødvendigt at tage de tidligere foreslåede bestemmelser i forbindelse med § 12 i konkurrence-loven ud og siger herom i fremsættelsen:

„Da loven ikke i mange år har været genstand for en samlet bedømmelse, må en sådan gennemgang anses for hensigtsmæssig, og det er derfor tanken at nedsætte et udvalg til undersøgelse af, om

konkurrenceloven i sin nuværende skikkelse kan anses for tidssvarende.“

Man kan vistnok sige, det er meget forsigtigt talt. Forsigtighed er en borgmesterdyd, men det kan altså også være en ministerdyd.

Må jeg spørge den højtærede handelsminister, hvornår han egentlig har tænkt at dette udvalg, som her er omtalt, skulle nedsættes? Jeg for min del må tilstå, at jeg finder, bortlodninger og præmiekuponer i forbindelse med varekøb er et såre vigtigt spørgsmål, som egentlig trænger til en snarlig afgørelse. De synspunkter og krav, som med megen styrke er fremsat af forbrugerne og detailhandelens udøvere, er så vægtige, at jeg synes, at folketinget bør tage sagen op til alvorlig overvejelse i det kommende udvalg.

De danske Handelsforeningers Fællesorganisation fremhævede allerede i sit blad, Danmarks Handels-Tidende, nr. 5, den 4. marts 1958 — jeg beder om formandens tilladelse til et kort citat —:

„Der skulle således være det bedste håb om, at de omsiggribende bortlodninger i forbindelse med vareomsætningen snarest vil blive bragt til ophør, da det næppe vil støde på større modstand i folketinget.“

Jeg synes, det var rimeligt at bringe disse bemærkninger i erindring her under folketingets nye behandling af loven om uretmæssig konkurrence. Jeg kan ikke frigøre mig for, at det i øjeblikket egentlig kunne tyde på, at det er grossist- og producentinteresserne, der har sejret over de synspunkter, som er rådende i de meget talstærke forbruger- og detailhandlerkredse her i landet. Skulle dette virkelig være tilfældet, beklager jeg det meget. For mig står det sådan, at den manglende positive standpunkttagen fra de forskellige ordførere i foråret og det efterfølgende negative resultat, som det nedsatte udvalg måtte konstatere, har givet anledning til et yderligere opsving af bortlodninger, anvendelse af rabatkuponer og andre lignende arrangementer i forbindelse med varesalg. Den såkaldte moderne reklame på dette område har efterhånden udviklet sig til en alvorlig uskik for den normale vareomsætning her i landet. Jeg må tillige mene, at disse forhold har skabt beklagelige tilstande for såvel

[Chr. Christiansen.]

butikshandelen som for forbrugerne, og det har efter min mening haft en uheldig og skadelig virkning på vareomsætningen hos os. Det kan ikke tjene noget godt og sagligt formål, at forbrugerne forledes til at lægge større vægt på præmiekonkurrencer og rabatkuponer end på salgsvarens kvalitet og dens pris. Mon ikke forbrugerne efterhånden er blevet klar over, at alle disse vældigt opreklamerede gevinster, rabat-kuponer o. s. v. må betales af forbrugerne selv, og at det er køberne, der finansierer alle de fine præmier, som de få vindere kan løbe af med?

Sådanne bortlodningsaktioner må i stort omfang hvile på en overpris; det kan næppe være andet. I stedet burde man erstatte dem med et prisfald. Disse salgsmetoder skaber uden tvivl en dyr administration og en række uforholdsmæssige udgifter, der kun kan betyde et højere omkostningsniveau end egentlig nødvendigt.

Dansk Salgs- og Reklameforbund har for kort tid siden udsendt en tryksag, der skal reklamere for reklamen og påvise dens betydning og nødvendighed. I forbindelse med, hvad jeg her har omtalt vedrørende varesalg og bortlodninger, kunne der være grund til at understrege det ønskelige i, at alle mennesker, der har at gøre med vareomsætningen, ville efterleve, hvad der anføres i den internationale kodeks for god reklame. I det lille hæfte om reklamen hedder det — med tilladelse af den højt-ærede formand —:

„Reklames fremgang og anseelse beror på almenhedens tillid. Derfor bør intet tillades, som kan svække denne tillid.“

Jeg er bange for, at præmiekonkurrencerne, bortlodningerne og rabatkuponerne som et led i vort salgsarbejde er stærkt på vej til at svække tilliden både til reklamen og til vareomsætningen. Efter min mening er det velbegrundet, at vi i forbindelse med det foreliggende lovforslag tager hele denne sag op til en nærmere overvejelse.

På en meget behændig måde har Berlingske Aftenavis for i går prøvet på at sammenblande den almindelige reklame, det vil sige anvendelse af annoncer og filmfremførelse i biografteatrene, lysreklamer og flotte butikker på befærdede steder, med spørgsmålet om anvendelse af bortlodning i

reklameøjemed og i forbindelse med varekøb. Dette er en forkert problemstilling, og jeg er ganske sikker på, at detailhandlere og forbrugere er af samme mening. Jeg vender mig ikke mod den almindelige reklame, men mod de outrerede former, som jeg netop her i dette indlæg har berørt, og som efter min mening ikke er udtryk for den sunde og ærlige reklame, der i lige høj grad gavner forbrugerne og erhvervs- livet.

Folketinget modtog i foråret en henvendelse fra foreningen Dansk Arbejde. Heri kritiseredes det, at der ikke i loven om uretmæssig konkurrence var bestemmelser, der kunne hindre salg af udenlandske varer, som fremtræder i en form og i en udførelse, som køberne her i landet måtte anse for at være af absolut dansk oprindelse. Også denne sag bør efter min mening tages op til nærmere undersøgelse.

Jeg skal med disse bemærkninger på mit partis vegne anbefale lovforslaget til villig behandling i et udvalg, som jeg senere agter at foreslå nedsat.

Anker Lau: Mit parti kan tiltræde det foreliggende lovforslag, der tilsigter en beskyttelse af de mellemfolkelige organisationers navne og kendetegn, og dermed skulle det vel i og for sig have været tilstrækkeligt ved denne lejlighed.

Det er ikke almindeligt, at man ved et lovforslags behandling diskuterer alt det, der ikke står i lovforslaget. Men som følge af de bemærkninger, den foregående ærede ordfører gjorde, er det vel også rigtigt, at vi andre siger lidt om det, der ikke står i lovforslaget.

Jeg synes, det er rigtigt, således som stillingen var sidste år, og således som udviklingen siden har formet sig, at forbuddet om bortlodning i reklameøjemed er udgået af forslaget. Det er ikke mit indtryk, at der er sket en udvikling i uheldig retning, siden vi sidst talte om tingene. Når vi ser bort fra bladenes store julekonkurrencer, som alligevel ikke skulle have været ramt af loven, er det mit indtryk, at det er en reklameform, der mere eller mindre er ved at gå af mode. Derfor kan der godt hist og her være noget tilbage af den, men noget egentlig nyt i uheldig retning synes jeg ikke der er tale om.

[Anker Lau.]

Men det kan vi måske få oplysning om i udvalget.

I almindelighed tror jeg, det vil være meget vanskeligt i forbindelse med forbud mod reklameformer at udskyde de reklameformer, som man ønsker forbudt, og at sætte et gyldighedsstempel på dem, man kan tillade. Det er vel også et spørgsmål, om det overhovedet er folketingets opgave at blande sig i sådanne detailspørgsmål. Jeg finder ingenlunde den reklameform, som her er på tale, særlig tiltalende, men derfra og til at ville forbyde den forekommer mig alligevel at være et skridt.

Men jeg forstår nu, at vi skal have lovforslaget i udvalg, og vi vil naturligvis med samme beredvillighed som tidligere deltage i forhandlingerne; og kan der i dette udvalg forelægges os kendsgerninger, som hæver denne sag op i et plan, som gør det værd for folketinget at beskæftige sig med den, vil vi naturligvis se på den.

Jeg kunne også tænke mig, at man i dette udvalg måske kunne få oplysning om de tanker, der ligger til grund for den højtærede ministers ønske om nedsættelse af et udvalg til gennemgang af hele dette område. Det kan vel nok være rigtigt, at dette område en gang imellem skal kulegraves, så vi kan finde ud af, om ændringer er påkrævet. Vi vil måske i folketingsudvalget få nærmere rede på, hvad der her er tanken.

Weikop: Jeg kan også på mit partis vegne tiltræde det lovforslag, som den højtærede minister har fremsat. Jeg behøver ikke at gøre bemærkninger til selve lovforslaget, og tanken om at optrykke loven synes jeg er udmærket. Men meget tyder på — jeg ved ikke, om det er regeringens eller socialdemokratiets ønske — at man vil tage hele spørgsmålet om konkurrencelovens revision op allerede på nuværende tidspunkt. Den ærede socialdemokratiske ordfører sagde, at vi skulle tage hele sagen op til overvejelse, men det kan vel ikke have været regeringens mening. Det må være regeringens mening, at vi skal behandle det foreliggende lovforslag. Jeg er da ganske klar over, at man altid fra folketingets side kan tage en sag op, men det er lidt ejendommeligt, at den socialdemokratiske ordfører

kan sige, at vi nu skal tage hele sagen op, når regeringen kun kommer med dette lille fornuftige og rimelige forslag.

Man kan godt nævne ting, som er mere eller mindre uheldige, men det er min opfattelse, at den lov, vi i øjeblikket har om uretmæssig konkurrence, er overordentlig brugbar — jeg var lige ved at sige: når den bruges. Denne lov indeholder mange bestemmelser, og hvis de påtaleberettigede organisationer anvendte loven, kunne man i virkeligheden nå uhyre langt. Det er jo f. eks. sådan, at med hensyn til en vares oprindelse må man ikke angive noget, der er urigtigt, til påvirkning af efterspørgslen eller noget, der strider mod almindelig forretningsskik. Det er en meget rummelig paragraf, og derfor skal man være forsigtig med at benytte den. Jeg mener kort og godt, at denne lov, hvori der er nedfældet så mange bestemmelser, egentlig er ganske brugbar, og jeg er derfor af en lidt anden opfattelse end de øvrige ærede talere. Jeg mener, at når den højtærede minister — som det selvfølgelig er ministerens ret inden for ministeriet — nu vil nedsætte et udvalg til at se på disse forskellige forhold i forbindelse med denne lov, må man uvilkårligt sige til sig selv: ak, skal vi nu have et udvalg igen? Det er jo udvalg og kommissioner evig og altid. Og man spørger sig selv: kan eller vil den højtærede handelsminister ikke mene, at handelsministeriet, der har alle de erfaringer, lige så godt selv kan udarbejde eller overveje spørgsmålet og komme med et lovforslag? Jeg forstår selvfølgelig godt den højtærede minister, for han var jo — hvis jeg må sige det på den måde — ikke så heldig med sit foregående lovforslag på dette område. Ministeren var åbenbart heller ikke selv så forfærdelig glad for det, for han var jo meget villig til at trække det tilbage ret hurtigt. Men lad det nu være. Min hovedopfattelse er altså den, at den lov, vi har i øjeblikket, er rigtig god, når den bare bliver brugt rigtigt. Jeg må mene, at hvis der skal foretages ændringer i den, har handelsministeriet så store erfaringer, at handelsministeren selv vil være i stand til at lade udarbejde og fremsætte et lovforslag derom, et forslag, som derefter kan gøres til genstand for forhandling i et folketingsudvalg. Men dette, at vi jeg havde nær sagt næsten

[Weikop.]

skal løbe forud for ministeriet i det udvalg, der kommer, vil jeg på forhånd være noget betænkelig ved.

Baunsgaard: Det foreliggende lovforslag, som det nu fremtræder, tagende sigte på en beskyttelse af de internationale mærker, Røde Kors mærket og FN-mærker, kan jeg og mit parti tiltræde fuldstændig, som det er fremsat.

Jeg har med interesse lyttet til det ærede medlem hr. Chr. Christiansens bemærkninger, og det har interesseret mig at få gentaget alt det, det ærede medlem gerne vil drøfte i udvalget; men jeg foreslår dog, at vi hurtigt gør dette lovforslag færdigt, det vil altså sige, at vi fortrinsvis koncentrerer os om dér at behandle det, lovforslaget drejer sig om. Det må formentlig være meningen med det udvalg, som jeg forstod det ærede medlem ville foreslå nedsat.

Det ærede medlems bemærkninger — som jo stort set var en gentagelse af dem, det ærede medlem fremkom med ved behandlingen af det tilsvarende lovforslag i sidste samling — interesserer mig altid, og jeg skal da på den givne foranledning gerne gentage, at min indstilling fortsat er den, at loven vedrørende uretmæssig konkurrence bør være en rammelov med en kontrollerende myndighed, om man vil, en kontrollerende myndighed med virkelig myndighed til at holde selvjustits inden for reklamen. Jeg kan i og for sig godt medgive det ærede medlem hr. Chr. Christiansen, at heller ikke jeg er hverken imponeret eller synderlig tiltalt af det, der foregår inden for reklamen i øjeblikket — det gælder for så vidt både i forbindelse med den almindelige vareafsætning som i forbindelse med dagbladenes konkurrencer. Men det princip, at konkurrenceloven bør være en rammelov, synes jeg stadig er det rigtige, og jeg synes, at det ærede medlem i første omgang skulle koncentrere sig om det, det foreliggende lovforslag indeholder, og så tage til efterretning — det gør jeg — at den højtærede handelsminister arbejder med planer om at nedsætte et udvalg. Jeg vil med glæde se på, hvad der kan komme ud af et sådant udvalgsarbejde, selv om jeg altså på forhånd har den principielle

indstilling, at en lov af denne art bør være en rammelov.

Sandau: Også retsforbundet kan uden yderligere kommentarer tilslutte sig de ændringer i loven om uretmæssig konkurrence og varebetegnelse, som er foreslået.

Jeg var ikke indstillet på, at man ville debattere det, som ikke er foreslået, men det lader jo til, at det netop er det, som har interesse. Jeg skal dog ikke komme med mange kommentarer dertil, men kun sige — og det vil jeg gøre som detailhandler — at for os er det en meget utiltalende form for reklame, og i nogle tilfælde forekommer det mig, at der er tale om omgåelse af en anden del af loven om uretmæssig konkurrence. Det er således ifølge loven forbudt at give tilgift, men det omgår man, når man i forbindelse med salg af havregryn vedlægger kuponer og bortlodder f. eks. 6 000 badebolde i løbet af sommeren. Det er jo blot en maskeret form for tilgift.

Jeg ville hilse nedsættelsen af et udvalg med glæde, og jeg tror, at også det ærede medlem hr. Weikop vil være glad for det, for det er mit indtryk, at det ærede medlem, der gik imod lovforslaget i forrige samling, nu er lumsk ked af, at den pågældende bestemmelse er taget ud af forslaget.

Petra Petersen: Min gruppe kan ikke have noget at indvende imod de foreslåede ændringer i loven om uretmæssig konkurrence og varebetegnelse, som jo går ud på beskyttelse af Røde Kors mærket og FN's mærker og kendetegn, men vi må beklage, at lovforslaget har ændret udseende siden i fjor, idet det da indeholdt bestemmelser om forbud mod bortlodning i reklameøjemed.

Det ærede medlem hr. Chr. Christiansen hævdede, at man ikke måtte blande reklamen som sådan sammen med forbud mod bortlodning; og det er selvfølgelig rigtigt, det må man ikke. Men jeg kan ikke undlade at sige lidt om den reklame, der finder sted; den er der hverken fornuft eller rimelighed i; den er ikke lavet med henblik på at gøre forbrugerne opmærksom på en vares eksistens eller for at henlede opmærksomheden på, hvad der for tiden er fremme.

Man har omtalt — det var vist også det ærede medlem hr. Chr. Christiansen, der var

[Petra Petersen.]

inde på det — de 400 mill. kr., der hvert år bruges til opreklamering af varer. Det er ikke alene prisfordyrende; jeg synes, det i nogen grad må kunne henføres under betegnelsen uretmæssig konkurrence og varebetegnelse, for det er jo ikke altid, varerne svarer til det, man har betegnet dem som.

Det er for mange mennesker svært at tage reklamen alvorligt. Det gælder den, man udsættes for i biograferne, og det gælder ikke mindst ugebladenes reklamer, hvor alt fra havregryn til sæbe, vaskemidler, kosmetik og dameundertøj har store helsides annoncer, ligesom de har store reklamer i biograferne. Men i virkeligheden må man vel tage den slags ting alvorligt; for mig står det nemlig, som om man lægger et virkeligt psykologisk pres på husmødrene. Man tvinger ofte kunderne til at købe ting, som de hverken har råd til eller brug for. Jeg synes, det er en meget farlig udvikling, man på dette område er kommet ind i. Man reklamerer altså ikke for at henlede forbrugernes opmærksomhed på, hvor man kan købe bedst og billigst, men udvirker ved reklamen en direkte fordyrelse af mange varer; hensigten er at lokke kunderne bort fra det sted, hvor de har handlet før, eller på anden måde lokke kunder til.

Bortlodning af varer i reklameøjemed er en endnu værre ting. Man kan i dag vinde biler ved at købe kaffe; man kan købe kaffe og vinde en bil — det kan ikke være rigtigt. I stedet for at nedsætte priserne på varerne tvinger man folk til at betale de høje priser. Den højtærede handelsminister sagde i sin fremsættelsestale, at der ved lovforslagets behandling i sidste samling ikke kunne opnås tilslutning til bestemmelsen om et bortlodningsforbud. Det er vor opfattelse, at bortlodning og reklamemærker i forbindelse med salg af varer er et irritationsmoment såvel for forbrugerne som for detailhandlerne, hvad også det ærede medlem hr. Chr. Christiansen var inde på, og hvad også andre har gjort opmærksom på. Jeg ved, at Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger har gjort opmærksom på ikke alene irritationsmomentet, men også på det usunde i det. Jeg så gerne, at den højtærede handelsminister trak sit lovforslag tilbage og kom med et bedre.

Handelsministeren (Philip): For så vidt jeg ville følge det gode princip at nøjes med at tale om, hvad der står i lovforslaget, kunne jeg indskrænke mig til at sige tak for den gode modtagelse, lovforslaget har fået. Imidlertid har drøftelsen her jo mest drejet sig om, hvad der ikke står i dette lovforslag, men hvad der stod i det lovforslag, som blev fremsat i foråret. Det forekommer mig derfor naturligt, at jeg ved denne lejlighed lige siger et par ord om, hvorfor det lovforslag, der nu foreligger, er så forskelligt fra det, der blev fremsat for nu godt et halvt år siden.

Det lovforslag, jeg dengang fremsatte, fik jo for så vidt en temmelig dårlig modtagelse. Det lå temmelig klart, at der ikke kunne samles flertal om det. På den anden side synes jeg også, det fremgik af forhandlingerne, at der var enighed om, at der forelå et problem. Den diskussion, der var i pressen bagefter, understregede også, at der forelå et problem på dette område, et problem, som der nok kunne være grund til at tage op til en noget nøjere overvejelse. Derfor forekommer det mig i og for sig at være en ganske rimelig fremgangsmåde, at de dele af lovforslaget, som der var almindelig enighed om — og som der var enighed om det var ønskeligt at få gennemført straks — at dem forsøger man at få vedtaget nu i denne samling, og at de dele af lovforslaget, over for hvilke man havde en utryk fornemmelse, men også en fornemmelse af at de indeholdt store, vigtige spørgsmål, som blot ikke var tilstrækkeligt gennemarbejdet, skulle tages op i et udvalg.

Jeg er i og for sig ikke uenig med det ærede medlem hr. Weikop i, at vi nok i handelsministeriet kunne drøfte det, men jeg tror, det er praktisk i et sådan spørgsmål, som vedrører næringslivet, at høre repræsentanter for næringslivet udtale sig, forsøge at finde frem til, hvilken opfattelse de har. Derfor vil jeg mene, at et sådant udvalg uden at blive alt for stort dog skal rumme repræsentanter også for næringslivet. Jeg håber, at dette udvalg kan blive nedsat meget snart, så det kan komme i gang med sit arbejde. Det ærede medlem hr. Chr. Christiansen spurgte mig hvornår. Jeg tør ikke her nævne en bestemt dato, men jeg vil regne med, at jeg i løbet af

[Handelsministeren.]

nogle få uger kan give meddelelse om, at udvalget er blevet nedsat.

Det har i dag et øjeblik været drøftet, hvorvidt det var rimeligt at optrykke loven eller ej. Jeg kan ikke se, at det er noget stort spørgsmål. Jeg kan sige som min personlige opfattelse, at hvor det drejer sig om en lov, som mange almindelige mennesker, der ikke til daglig læser Lovtidende, skal kende, må det være praktisk, at der dog er et sted, hvor de kan få en samlet tekst. Og selv om udvalget forhåbentlig kommer med en indstilling og der efter denne indstilling måske kommer en ny lov, er der ikke sket nogen større skade ved, at loven har været optrykt i mellemtiden. Jeg synes derfor, at det er et rent detailspørgsmål, om man gør det ene eller det andet.

Chr. Christiansen: Jeg forstår jo meget vel, at de ærede ordførere fra venstre og det konservative folkeparti har haft det noget vanskeligt, har haft lidt mavpine over, hvordan de skulle klare dette spørgsmål, som egentlig er rejst af detailhandelen, en væsentlig kreds af den mellemstand, som de gerne politisk vil tage til indtægt til enhver tid. Når jeg tænker tilbage på, hvad der er sagt, og hvad der er skrevet fra detailhandlerkredse, må jeg sige, at de to ærede ordføreres udtalelser ligger i nogen afstand fra, hvad de folk mener, hvis interesser de ærede ordførere ellers gerne vil forsvare. Det fremgår også tydeligt af, hvad det ærede medlem hr. Anker Lau udtalte i sit indlæg, at han ikke mener, denne reklameform er særlig tiltalende. Så vidt jeg forstod det ærede medlem hr. Weikop — det er jo altid svært at opfatte den faste linje, når det ærede medlem taler — så vidt jeg forstod, følte det ærede medlem sig egentlig heller ikke særlig tiltalt af hele denne reklameform med bortlodninger o. s. v., og når de ærede medlemmer har disse synspunkter, kan det da egentlig ikke overraske hverken det ærede medlem hr. Anker Lau eller det ærede medlem hr. Weikop, at jeg gerne vil have denne sag drøftet i udvalget. Jeg mener, at det er almindelig kutyme, at man drøfter de spørgsmål, der har forbindelse med de fremsatte lovforslag, uden at skele bog-

staveligt til de paragraffer, der er forelagt for det høje ting. Jeg regner ikke med, at denne gode og gyldne regel nu skal forlades, for så vil jeg minde de ærede medlemmer derom, når de gerne vil drøfte andre ting end dem, der måske bogstaveligt står i de pågældende forslag. Men det tror jeg slet ikke på; de ærede medlemmer er meget vel klar over, at sagerne skal have en saglig behandling i udvalget, og jeg tror, at ikke mindst detailhandlerne med stor opmærksomhed vil følge, hvad et kommende udvalg vil bemærke om dette spørgsmål.

Det ærede medlem hr. Weikop mente, at vi kunne komme langt med den nuværende lov. Det ærede medlem sagde endog, at den var rigtig god — med stærk understregning, billedlig talt — den var brugbar, og det ærede medlem var slet ikke spor tiltalt af at få nedsat et ministerielt udvalg.

Jeg er bange for, at den rammelov, det ærede medlem hr. Baunsgaard talte om, ikke er den lov, vi har nu. Den nugældende lov er ikke nogen rammelov. Hvis loven havde været en velegnet og velformet rammelov, ville den uskik med bortlodning og alt det andet, vi har været vidne til i de sidste 2-3 år, være bragt til ophør enten gennem selvjustits eller med lidt hjælp fra handelsministeriet, og der ville være blevet enighed om, at sådan skulle man ikke reklamere, sådan skulle man ikke ordne vareomsætningen her i landet. Derfor forstår jeg det sådan, at den lov, det ærede medlem hr. Baunsgaard mener er en rammelov, det er ikke den nuværende, men en, han ønsker. Det er egentlig også en sådan lov, jeg ønsker, men jeg vil have lidt mere fart på, end det ærede medlem synes at være indstillet på. Jeg tror, at det ville være klogt, om man greb ind, for det er nemlig sandt — og det vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Anker Lau — at der er sket et betydeligt opsving på dette område. Men det er meget muligt, at det ærede medlem hr. Anker Lau ikke har observeret det, for det går imod hans opfattelse, og når noget går imod ens opfattelse, opdager man det jo sjældent. Jeg tror altså, at det ville være meget rimeligt, om vi fik en rammelov, der virkelig var en rammelov, der også kunne give anledning til en art selvjustits hos de erhvervsdrivende. En

[Chr. Christiansen.]

sådan findes faktisk ikke i dag; i hvert fald kommer den ikke til udtryk.

Det var jo meget interessant, og det var jeg også meget glad for at høre, at det ærede medlem hr. Baunsgaard ikke var imponeret, som han sagde, af den reklameform, vi drøfter her. Det glæder mig, for jeg anser det ærede medlem for at være meget handelskyndig, og derfor er det måske mere vægtigt, hvad det ærede medlem siger, end hvad jeg siger. Men jeg ved ikke, om jeg har forstået det rigtigt, at det ærede medlem mente, at jeg burde have holdt mig til noget ganske bestemt, det, som efter hans mening skulle drøftes, og at jeg skulle have ladet alt andet ligge. Jeg må beklage, hvis jeg har gjort noget, som det ærede medlem ikke synes om, men jeg vil nu tillade mig at fremføre de synspunkter, jeg mener er rimelige i forbindelse med de lovforslag, som kommer frem.

Det bør dog også nævnes, at det ærede medlem hr. Sandau, som talte for retsforbundet, fremførte den tanke, at der er meget utiltalende i den form for reklame, vi drøfter her. Det vil altså sige, at praktisk talt alle partier — hvis dette også gælder det ærede medlem hr. Weikop, hvad jeg må formode — er enige om, at den form for reklame, som nu er i gang, og som er i stadig udvikling, er vi alle sammen meget lidt tiltalt af, og vi ser egentlig gerne, at den ophører, akkurat som detailhandlerne og forbrugerne med stærke ord har bedt om at den må høre op.

Jeg kom før med et kort citat fra Danmarks Handels-Tidende nr. 5 fra den 4. marts 1958. Jeg kunne desværre ikke citere hele den spidsartikel, som stod dér, og som var redaktionel og skrevet på samtlige detailhandleres vegne. Disse navne skal jeg dog heller ikke nævne, for jeg tror, der er sådan noget som fyrretyve stykker. Men der stod altså i denne spidsartikel så stærke ord, at det, jeg her har sagt, kun er en lille, beskeden indsats ved siden af, hvad detailhandlerne officielle blad har skrevet. Jeg synes derfor, at det er rimeligt, at vi får disse ting drøftet, og kan det ikke ende med andet, så kan det måske ende med, at vi beder den højtærede handelsminister sætte lidt mere fart på og få de pågældende spørgsmål taget op til

overvejelse. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg havde troet, at dette arbejde allerede var i gang i handelsministeriet, men jeg forstår altså, at det er noget, der først nu skal til at ske.

Anker Lau: Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Chr. Christiansen, at jeg har skam ikke tænkt mig at ville forhindre ham i at drøfte disse spørgsmål i det kommende udvalg — slet ikke. Selv om det er uden for de almindelige regler, at man snakker om andet end det, lovforslaget drejer sig om, finder jeg ikke på at forhindre noget sådant, naturligvis ikke; men jeg må på den anden side mene, at hvis den højtærede minister har til hensigt at nedsætte et ministerielt udvalg, som specielt skal tage sig af hele dette område, vil disse spørgsmål høre hjemme dér. Det vil nu imidlertid finde sin løsning på en eller anden måde.

I øvrigt forekom det mig, at den ærede ordfører for socialdemokratiet var ude med en vældig fiskesnøre over for den talstærke detailhandlerkreds. Det er vel nærmest sådan, det ligger. Jeg føler mig temmelig sikker på, at man i de pågældende kredse vil vurdere det ærede medlems udtalelse efter fortjeneste. Jeg føler mig imidlertid ikke kaldet til her — det vil jeg gerne i al stilfærdighed og beskedenhed sige — at varetage interesser, det være sig for den ene eller den anden gruppe. Jeg mener, at når man optræder her, skal man sige sin ærlige mening om de spørgsmål, som foreligger, og det er det, jeg har gjort.

Weikop: Det ærede medlem hr. Chr. Christiansen sagde noget lignende som, at han havde svært ved at finde en fast linje i mine udtalelser, og også noget om, at vi havde mavepine i anledning af dette lovforslag.

Jeg må sige, at det er uhyre svært at tilfredsstille regeringspartierne. Den højtærede handelsminister fremsætter et forslag, og vi står alle sammen op og siger — jeg kan i hvert tilfælde godt sige det fast og klart igen — at vi tiltræder den højtærede ministers forslag. Hvad kan regeringen så egentlig forlange mere?

Det ærede medlem kaster derefter, som det er hans ret, alle de andre spørgsmål ind

[Weikop.]

i diskussionen, spørgsmål, som den højtærede minister heller ikke har særlig lyst til at diskutere ud fra den betragtning, at ministeren agter at nedsætte et udvalg. Det, der er sket, er, at det ærede medlem hr. Chr. Christiansen med sine udtalelser fra talerstolen i dag har fremsat den skarpeste kritik af regeringen for ikke at fremkomme med et forslag, som det ærede medlem kunne behandle i udvalget. Det er en voldsom kritik af regeringen, og det kom jo også frem til sidst, at der burde have været mere fart på tingene, og at det ærede medlem havde troet, at forslaget var færdigt o. s. v., o. s. v. Vi vil selvfølgelig gerne behandle forslaget, hvis det kommer frem, og vi vil også gerne drøfte det med det ærede medlem hr. Chr. Christiansen i udvalget, men der bliver jo ingen realiteter ud af drøftelserne i udvalget. Det sker ikke, før den højtærede minister har fået nedsat sit udvalg og er fremkommet med et forslag.

Jeg skal ikke sige mere om dette med at skele til paragrafferne. Det par paragraffer, der er i det foreliggende lovforslag, bliver man ikke særlig skeløjet af at skele til, så det går nok med det!

Når man hører det ærede medlem hr. Chr. Christiansen tale om detailhandlerne, tænker man egentlig ved sig selv: socialdemokraterne vil nok tage detailhandlerne så stærkt i deres favn, at detailhandlerne alligevel bliver betænkelige ved socialdemokraternes stærke og varme favntag.

Baunsgaard: Jeg er oprigtig ked af det, hvis det ærede medlem hr. Chr. Christiansen skulle have fået den opfattelse, at jeg var utilfreds med og ville afskære det ærede medlem fra hans ret til at føre ting frem, som ikke stod i lovforslaget. Det har ikke været min hensigt. Jeg er parat til at drøfte alt vedrørende konkurrencelovgivning med det ærede medlem. Det, jeg mente med mine bemærkninger, var, at vi dog vist alle var enige om ikke unødigt at sinke dette lovforslag, hvorom vi alle er enige, blot for

at det ærede medlem og jeg og andre kunne få en drøftelse deraf.

Jeg er i øvrigt enig med det ærede medlem hr. Chr. Christiansen i, at den nuværende konkurrencelovgivning ikke er en rammelovgivning, men når det ærede medlem er enig med mig i, at den burde være en rammelovgivning, så kan jeg ikke forstå, hvorfor det ærede medlem så stærkt efterlyser en fortsættelse af det nuværende lovgivningssystem, som efter min mening er forkert, idet det tager sigte på skematisk at opstille en masse forbud, som blot medfører — det har tiden vist — at man finder frem til andre former for overdrivelser. Det er jo det, der er sket, det er jeg enig med det ærede medlem om, og derfor forstår jeg ikke, at det ærede medlem efterlyser noget, som blot er en fortsættelse af det, der efter min bedømmelse er det skæve og det gale ved princippet for den nuværende konkurrencelovgivning. Jeg tror ikke, at en hel masse konkretiserede forbud kan danne grundlaget for konkurrencen herhjemme. Jeg vil gerne sige for ikke at blive misforstået — jeg synes også, at der her i dag er faldet udtalelser, som gør det nødvendigt — at de lande, hvor man i større udstrækning end vi herhjemme betjener sig af reklame, er de lande, hvor man har været i stand til at oparbejde den højeste levestandard — man kan lide det eller lade være, det er tilfældet.

Jeg tror, man skal have alle disse ting med, når man skal drøfte grundlaget for hele vor konkurrencelovgivning, og derfor hilser jeg med glæde, at den højtærede handelsminister vil nedsætte et udvalg; men jeg finder egentlig, at vi burde kunne enes om en gennemførelse af det, hvorom vi alle er enige, og lade det ske hurtigt. Jeg hilser som sagt med glæde, at dette udvalg bliver nedsat, og i og for sig hilser jeg også med glæde, at man ikke forhaster sig, ganske specielt hvis det, at man ikke forhaster sig, skulle komme til at betyde, at man for en gangs skyld kunne komme ind på en lovgivning, som ikke vil konkretisere en masse forbud, som avler overdrivelser på andre

[Baunsgaard.]

områder. Jeg ville være lykkelig, om det skulle blive resultatet. Tiden vil vise, om det bliver tilfældet.

(Kort bemærkning).

Chr. Christiansen: Når jeg sagde, at det ærede medlem hr. Weikop havde vanskeligt ved at finde en fast linje, tænkte jeg ikke så meget på de to paragraffer om FN og Røde Kors, for det ærede medlems stilling til dem kendte vi allerede, men det havde relation til de synspunkter, det ærede medlem fremsatte under forhandlingen i foråret, og som jeg også synes var noget fremme ved denne lejlighed.

Det ærede medlem mener, at jeg har rettet en voldsom kritik mod regeringen. Nej, så har det ærede medlem ikke helt forstået, hvad jeg ville. Jeg rettede en voldsom kritik mod, at vi ikke her i tinget, som både forbrugerne og detailhandlerne har ønsket, ville tage en drøftelse og undersøgelse af den reklameform, som detailhandlerne er så kede af, fordi den ødelægger og vanskeliggør hele deres vareomsætning.

En enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Baunsgaard. Jeg er glad for, at det ærede medlem er med på, at det ikke er nogen rammelov, men jeg ville ønske, at man allerede sidste år havde gjort noget for ligesom at dæmme op for udviklingen, og jeg vil i hvert fald være meget ked af det, hvis det, det ærede medlem siger: at vi skal ikke forhaste os, betyder, at vi skal opleve en yderligere forstærkelse af en reklameform, som er usund for hele vareomsætningen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Chr. Christiansen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 19. november, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om adgang til konvertering af bunden opsparing for personer for skatteåret 1951-52.

2) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om ændring i lov om uretmæssig konkurrence og varebetegnelse.

3) *Spørgsmål om fremme af forespørgsel til forsvarsministeren af Alfred Jensen og Fuglsang.*

4) *Første behandling af:*

Forslag til lov om forsorgen for åndssvage.

5) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændringer i lov om offentlig forsorg (om forsorgsforlængelse for åndssvage under børneforsorg).

Mødet hævet kl. 15²⁵.

17. møde.

Onsdag den 19. november kl. 13.

Formanden: I skrivelse af dags dato meddeler fiskeriministeren, at han ønsker her i tinget skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om fiskeri i Flensborg inderfjord.

Medlem af folketinget Ninn-Hansen har meddelt mig, at han ønsker til handelsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Skal handelsministerens udtalelse i Københavns radikale Vælgerforening om markedsplanerne forstås som en til-